

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl samosoudkyně Mgr. Helenou Mörťlovou v hlavním líčení konaném dne 25. dubna 2019 v Táboře

takto:

Obžalovaný

██████████ narozen ██████████ v Táboře, trvale bytem ██████████ okres Tábor,

je vinen, že

dne 12. 4. 2018 v době od 11:45 do 12:00 hodin v Malšicích, okres Tábor, před domem ██████████ poškozenému ██████████ narozeném ██████████ nejprve vulgárně vynadal za to, že mu parkuje pod oknem, přičemž použil oslovení „ty černej čuráku“, načež do poškozeného oběma rukama strčil, a když poškozený upadl na zem, obžalovaný na něj nalehl a opakovaně jej udeřil pěstí do obličeje, ramen a dalších částí těla, přičemž poškozenému vulgárně nadával „ty černej cikáne, ty čuráku, negře“, vyhrožoval mu zabitím, požadoval, „at' se odstěhujou“, a křičel, že je černý mají všechny vyhubit, a způsobil mu tak oděrku na čele vlevo, zhmoždění (otok) pravého ramena a podvrtnutí krční páteře, čili lehké zranění s obvyklou dobou léčení kolem 2-3 týdnů, a rovněž došlo k poškození mobilního telefonu, slunečních brýlí a klíče od vozidla poškozeného,

tedy

- dopustil se na místě veřejnosti přistupným výtržností tím, že napadl jiného,
- jinému úmyslně ublížil na zdraví, a takový čin spáchal na jiném pro jeho příslušnost k etnické skupině,

čímž spáchal

- přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku,

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Cášková.

- přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, 2 písm. e) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 146 odst. 2 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k **úhrnnému trestu odnětí svobody v délce 14 (čtrnáct) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon uloženého trestu **podmínečně odkládá** na zkušební dobu v délce **30 (třicet) měsíců.**

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozený [redacted] narozený [redacted] bytem [redacted] **odkazuje** s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.
2. Tento skutkový stav byl zjištěn z výslechu obžalovaného, přitom v souladu s § 207 odst. 2 trestního řádu byla čtena výpověď obžalovaného z přípravného řízení, slyšen byl rovněž poškozený a svědek [redacted] postupem podle § 211 odst. 6 trestního řádu byly čteny úřední záznamy o podaném vysvětlení [redacted] a [redacted]. Provedeny byly rovněž listinné důkazy, konkrétně lékařské zprávy týkající se zdravotního stavu poškozeného po napadení, protokol o ohledání místa činu, včetně fotodokumentace, úřední záznam Policie ČR, v němž je zachycen průběh prvotního zásahu na místě, záznam volání na tísňovou linku, včetně CD a oznámení o přestupku. Neopominutelným je také znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství. A konečně nelze přehlédnout ano osobní výkazy obžalovaného, předně opis rejstříku trestů, zprávu městyse Malšice a výpis z evidence přestupků. Provedena byla také rozhodnutí Městského úřadu Tábor, oddělení přestupků sp. zn. P 950/2018 Dr ze dne 19. 10. 2018 a rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 21. 2. 2019 č. j. KUJCK 24525/2019, kterým bylo v přezkumném řízení rozhodnutí o přestupku zrušeno.
3. Již na úvod a k argumentaci obhajoby soud uvádí, že nepřehlédl, že o skutku, který je předmětem trestního řízení, bylo rozhodnuto již v řízení správním a byla za něj pravomocně uložena i sankce, nicméně s ohledem na ustanovení § 100 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, soud inicioval přezkumné řízení. V tomto přezkumném řízení pak bylo rozhodnutí Městského úřadu Tábor, oddělení přestupků sp. zn. P 950/2018 Dr ze dne 19. 10. 2018 nadřízeným správním orgánem zrušeno. Nyní tedy již ničeho nebrání rozhodnutí soudu, neboť překážka, která tak činila, byla odstraněna.
4. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, řídíce se svým vnitřním přesvědčením založeným na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout.
5. Obžalovaný se ke spáchání trestného činu částečně doznal, nicméně skutkový děj popisuje odlišně od podané obžaloby, zejména v otázce obsahu a načasování urážek.
6. K věci samotné obžalovaný uvedl, že s rodinou poškozeného má problémy již od smrti své matky, neustále jeho a jeho otce provokují různými schválnostmi a urážkami, šikanují jej. Právě to bylo důvodem jeho nyní projednávaného chování. Předmětného dne totiž poškozený opět (tak jako mnohokrát předtím) ponechal nastartovaný automobil pod jejich okny v době oběda. To jej rozčílilo, bylo léto, měli otevřené okno a auto bylo nastartováno asi pět minut, šel proto poškozeného napomenout. On se proti němu arogantně rozeběhl se slovy „čo, čo“, a proto do něj strčil, aby se k němu nepřiblížil. Viděl, jak schválně upadl, rozeběhl se proto, naskočil na něj a

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Cášková.

přesné citace urážek. V ostatních otázkách, ať již v samotném popisu útoku, tak v následném chování obžalovaného (v němž je jeho výpověď ve shodě s výpovědí jeho bratří) je jeho výpověď konstantní, bez zjevných rozporů a nesrovnalostí a v neposlední řadě také uvěřitelná. Koneckonců i v průběhu hlavního líčení popisoval poškozený skutkový děj věcně, bez jakýchkoli útoků na obžalovaného, byť připustil napjatý vztah mezi nimi. Nutno též zdůraznit, že v jeho výpovědi chybí jakýkoliv náznak msty, snahy obžalovaného očernit, či zveličit útok.

13. Naproti tomu stojí výpověď obžalovaného, která se v průběhu trestního řízení měnila, obžalovaný vypovídá v hlavním líčení odlišně od řízení přípravného, na které přítomným odkazuje a označuje jej za odpovídající popis události. Nicméně soud jen stěží může akceptovat jako věrohodné tvrzení, že poškozený schválně upadl v důsledku jeho postrčení, či že obžalovaný měl strach z poškozeného ležícího na zemi a proto jej zalehl a několikrát uhodil. Ostatně obžalovaný nejprve popisuje, že se s poškozeným střetli ve dveřích a ten nechtěl ustoupit, následně svou výpověď mění, aby uvedl, že na něj „naběhl“. Zcela příznačné pro jeho výpověď je však to, že se staví do role jakési oběti, aniž by reflektoval, že on byl ten, kdo fyzicky napadl poškozeného a pokud by měl z jeho „útku“ takový strach, jak tvrdí, jen stěží by jej šel napomínat na chodník před budovu. Stejně nevěrohodné je tvrzení, že jej nečastoval rasistickými urážkami a že vulgarismy a rasové slovní útoky byly výsledkem nevládnutých emocí v průběhu potyčky. Soud je pevně přesvědčen, že obžalovaný nebyl schopen se smířit s pobytem rodiny poškozeného v jejich domě, křivdami, ať již domnělými či skutečnými, které mu rodina poškozeného měla působit. Tato skutečnost pak byla důvodem, proč zaútočil na poškozeného a příslušnost k romskému etniku pak byla výrazným determinantem jeho chování. Jinak si totiž nelze vysvětlit jeho chování po skončení útoku, další urážky, které jsou svým obsahem nápadně podobné těm, kterými častoval poškozeného v průběhu šarvátky. Na tomto místě nelze nezmínit ani pohrdavé vystupování obžalovaného vůči poškozenému v průběhu hlavního líčení, které rovněž dokládá značné antipatie, které k poškozenému chová.
14. Ostatně, výpověď obžalovaného stojí zcela osamocně, neboť je v rozporu i se svědeckou výpovědí jeho otce [redacted] staršího. I svědek popisuje sousedské neshody, neustálé urážky, hluk a obtěžování výfukovými plyny stojících nastartovaných automobilů, nicméně v dalších líčených událostech se jeho výpověď rozchází s výpovědí obžalovaného. Předně je třeba zdůraznit, že svědek samotný incident neviděl, byl v bytě v pokoji, z něhož není na ulici vidět. Do kuchyně, jejíž okna vedou na ulici, kde došlo k incidentu, se vrátil, když šel pro utěrku (svědek však hovoří také o ložnici, kde pro ni měl být, či o tom, že seděl v obýváku, odkud sice nic neviděl, ale věděl, že přijel pan [redacted] a „deset minut čoud do okna“ - kuchyňského, současně ale nevěděl, že mu měli nadávat do „buzerantů“). Právě z okna kuchyně viděl, jak se obžalovaný a poškozený válejí na zemi, zařval na ně, aby toho nechali, na což reagovali okamžitým odskočením a obžalovaný šel domů. Svědek detailně a zcela odlišně od obžalovaného popisuje události po rvačce. Rodina poškozeného, zejména jeho bratři, kteří zanedlouho přijeli, na ně řvali, nadávali jim, mlátili do dveří, obžalovaného měli dokonce pokousat a urazit mu zub. Jak již soud naznačil výše, toto svědectví nepokládá soud za příliš věrohodné, jednak proto, že ty části skutkového děje, jichž byl svědkem, popisuje odlišně nejen od poškozeného, ale i od obžalovaného (viz např. průběh konce potyčky, kdy oba aktéři se měli válet na zemi, převalovat a po jeho okřiknutí od sebe odskočit, což ale zpochybňuje sám obžalovaný). Rovněž nevěrohodné je tvrzení o pokousání, což není zachyceno ani na fotografiích zranění, ani o tom nemluví obžalovaný. Stejně tak nevěrohodné je i to, proč by věc nijak neřešili s tím, že se to srovná, když věděli, že celý incident řešila policie, kterou přivolal poškozený. Je zcela zřejmé, že obsah výpovědi svědka je na jednu stranu veden snahou zmenšit odpovědnost jeho syna, obžalovaného, na straně druhé pak snahou zveličit závadovost chování ze strany poškozeného a jeho rodiny, o čemž svědčí i jistá „gradace“ výpovědi s postupem trestního řízení.
15. Ostatně verzi skutkového děje podávaného poškozeným svědčí i další, byť nikoli přímí svědci. Soud si je vědom, že se jedná o bratry poškozeného, tedy osoby, u nichž již z povahy jejich vztahu

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Cášková.

udeřil jej jednou do hlavy. Následně obžalovaný odkázal na svou výpověď z přípravného řízení (která tak byla čtena, ale i proto, že obžalovaný se v hlavním líčení od své dřívější výpovědi částečně odchytil), v té ale celý incident popisuje mírně odlišně. V přípravném řízení totiž uvedl, že se s poškozeným potkali přímo ve vchodových dveřích, on viděl, že se nechce zastavit, proto do něj strčil. Poškozený zavravoral, udělal několik kroků nazad a spadl na záda. Ze strachu, aby mu něco neudělal, si na něj na zemi lehl (nebo sedl) a křičel na něj, aby toho již nechal. Poškozený odmítal od schválností upustit, a proto se poprali. On ležel na něm a vzájemně si vyměňovali údery pěstí, mohlo to trvat minutu, dvě, pak to ukončil, dal mu dva údery pěstí do břicha a odešel do bytu. Důvodem, proč „to“ ukončil, bylo, že na něj křičel jeho táta, ať už toho nechá.

7. Obžalovaný rovněž připustil, že poškozeného častoval urážkami „negře“, nebo cikáne, ale rozhodně popřel rasově motivovaný útok. Znovu a opakovaně také upozorňoval na chování poškozeného a jeho rodiny.
8. Naproti tomu pak stojí výpověď poškozeného jako jediného dalšího přímého účastníka projednávaného děje. Poškozený k věci uvedl, že předmětného dne přijel autem domů a chtěl jít do domu, ve vchodu stál obžalovaný, který mu bránil ve vstupu. Hned na něj slovně zaútočil kvůli parkování, nadával mu „černá svině, negře“. Pak do něj strčil, on upadl a obžalovaný ho začal mlátit, stále mu nadával „negře zkurvenej, zabiju tě, vás černý huby je třeba vyhubit“. Váleli se na zemi, obžalovaný jej bil pěstmi a on se snažil krýt, pořád se nějak převalovali a nakonec se mu podařilo se vysmeknout. Obžalovaný mu stále rasisticky nadával, vše skončilo, až když jej okřikl jeho otec.
9. Poškozený se dále vyjádřil k následkům útoku, nejen na svém zdraví, ale i k poškozeným věcem - zničenému mobilnímu telefonu iPhone 5S, rozmačkaným slunečním brýlím a rozbitým klíčem od auta.
10. Již nyní je na místě zdůraznit, že objasnění skutkového děje stojí do značné míry na věrohodnosti obžalovaného a poškozeného, nikdo jiný totiž na místě útoku v době činu nebyl, všichni ostatní svědci pak podávají jeho zprostředkovaný obraz, sdělený jim buď poškozeným či obžalovaným, případně popisují fragmenty děje, jejichž byli přímými účastníky.
11. Soud však dospěl k jednoznačnému závěru, že věrohodnou je verze děje podávaná poškozeným. Tento závěr vyplývá zejména ze skutečnosti, že obecná i specifická věrohodnost poškozeného je nepoměrně větší, resp. že obžalovaný je nevěrohodný. Nadto soud nemůže nezminít další důkazy, především protokol o ohledání místa činu, který sice podává toliko obecný obraz o místě, kde k útoku došlo, ale zároveň obsahuje fotografie poškozeného a obžalovaného a jejich zranění. Na těle poškozeného jsou patrné stopy na kloubech ruky a loktech, poškozený je pak zraněný na hlavě, má patrné odřeniny na zádech a loktech. Tato zranění však nevypovídají o tom, že by se oba dva prostě poprali, jak uvádí poškozený, ba naopak. Zranění obžalovaného odpovídají spíše tomu, že on byl tím agresorem, osobou, která vedla útok. Zranění, která utrpěl, totiž odpovídají tomu, že uštědřil poškozenému údery pěstí, či že si na něj lehl a při potyčce si odřel lokty. Na jeho obličej nejsou patrné žádné stopy brachiálního násilí, s výjimkou uštipnutého zubu, chybí jakékoli následky po úderech pěstí, které měl utrpět. A byl-li by natolik silný, že způsobil odlomení zubu, soud je přesvědčen, že by musel způsobit minimálně pohmoždění kožního krytu obličeje. Naopak na obličej poškozeného jsou patrné stopy po úderech, má oděrku v obočí a je odřený na zádech a oblečení má ušpiněné od prachu. Koneckonců i úřední záznam Policie ČR, Obvodního oddělení Bechyně ze dne 12. 4. 2018 zachycující prvotní šetření na místě činu dává výše naznačeným závěrům soudu za pravdu, neboť ze záznamu vyplývá, že po příjezdu hlídky na místo se zde nacházel muž romské národnosti, viditelně zraněný v obličejí (šrám nad levým okem), jehož oděv byl celý zaprášený.
12. Vedle toho nelze také opominout samotnou věrohodnost obžalovaného a poškozeného a z tohoto hodnocení jednoznačně vystupuje do popředí nevěrohodnost obžalovaného. Poškozený totiž vypovídá prakticky shodně po celé trestní řízení, jedinými odlišnostmi jsou v jeho výpovědi

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Cášková.

může vzniknout pochybnost o nestrannosti jejich výpovědi, avšak s ohledem na obsahovou souladnost jejich výpovědí, ale zároveň i spontaneitu, mírné rozdíly v popisu děje a skutečnost, že svědci, na rozdíl od obžalovaného a jeho otce, nelíčí děj černobíle, ale připouští, že i oni si šli vše po útoku na jejich bratra s obžalovaným vyříkat, pohádali se, byť popírají, že došlo k fyzickému napadení.

16. Svědci [redacted] popisují skutkový děj prakticky shodně. Přijeli ze zaměstnání z Německa a před domem našli na zemi klíče od vozidla jejich bratra a také sluneční brýle. V prvním patře pak potkali jejich bratra (poškozeného), který byl od krve a sdělil jim, co se stalo, a také jejich matku, která byla silně rozrušená. Samotný incident mezi jejich bratrem, poškozeným, a obžalovaným neviděli. Svědci se dále obšírně vyjadřovali k událostem odehrávajícím se až po nyní projednávaném skutku, zejména k chování obžalovaného. Na chodbě před bytem obžalovaného a jeho otce totiž byli velmi halasní, otec obžalovaného sám otevřel dveře od bytu, snažil se celou situaci uklidňovat, věc podával, jako že se nic nestalo, že se oba pobili. Naopak obžalovaný je po celou dobu urážel a provokoval (negří, cigoš, že je třeba je všechny vyhubit, atd.), jeho otec sám se jej snažil uklidňovat. Všichni připustili, že se stihla slovní potyčka, vulgarismy padaly z obou stran. Oni (poškozený a svědci [redacted]) nakonec odešli čekat ven na příjezd policie, kterou poškozený přivolal. Venku znovu přišel otec obžalovaného, obžalovaný zůstal, nicméně i tak je přes okno vulgárními posunkami a grimasami napodobujícími opice urážel.
17. Jak již soud naznačil výše, i tyto výpovědi hodnotí jako věrohodné, nejenže se ve své podstatě doplňují a jsou i v souladu, ale zároveň jsou spontánní, všichni svědci připouští, že byli rozrušeni a v důsledku toho také jednali. Jejich výpovědi, přestože jsou prosty rozporů, nejsou úplně shodné, nepůsobí dojmem naučené vyfabulované historky, ale spíše popisem děje, který všichni vnímali z mírně odlišné perspektivy a který je ovlivněn jejich vlastním prožitkem, neboť každý ze svědků klade důraz na jiný aspekt děje. Všichni také nepřímou podporují verzi poškozeného, který se jim svěřil.
18. Zásadním důkazem jsou rovněž lékařské zprávy, které dokumentují zranění poškozeného, jakož i způsob a délku jejich léčení. Neméně významným je pak také znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, který osvětluje nejen charakter zranění poškozeného ze soudně lékařského hlediska, ale rovněž možný mechanismus jejich vzniku. Znalec dospívá k závěru, že podvrtnutí krční páteře mohlo vzniknout ve výroku popsáním způsobem útoku - úderem pěstí silou malé intenzity do obličej, v důsledku čehož došlo k prudkému pohybu hlavy.
19. Závěrem soud dodává, že s ohledem na výpověď poškozeného v hlavním líčení mírně upravil skutkovou větu, kdy precizoval a upřesnil urážky, kterými měl obžalovaný poškozeného častovat. Nicméně zdůrazňuje, že je zcela nepochybně prokázáno, že obžalovaný se dopustil jednání tak, jak je popsáno ve výroku tohoto rozsudku. Znovu je totiž na místě připomenout, že je to právě nevěrohodnost obžalovaného, který sám svými vyjádřeními zpochybňuje svou vlastní verzi skutkového děje, stejně tak i důvody nevráživosti mezi ním a poškozeným, resp. jeho rodinou. Stojí-li naproti tomu výpověď poškozeného, který nejenže v průběhu celého trestního děje líčí události inkriminovaného dne konstantně, ale navíc je jeho výpověď shodná nejen s výpověďmi jeho bratrů, ale i s dalšími provedenými důkazy (viz již zmiňovaný úřední záznam o prvotním zásahu hlídky na místě a také protokol o ohledání místa činu), nelze uzavřít, že soud se ocitl v důkazní nouzi, kdy proti sobě stojí dvě rovnocenné verze skutkového děje, ale právě naopak. Verze předkládaná obžalovaným je nevěrohodná v důsledku toho, že ji sám neustále mění, v důsledku zjevné snahy obvinít z gradace konfliktu poškozeného a s tím související snahy obžalovaného stylizovat se do role jakési oběti, byť ani v těchto otázkách není obžalovaný konzistentní a vývoj sousedských sporů popisuje vždy mírně odlišně od skutečností uváděných dříve. Takže ani v této otázce mu nelze dát za pravdu.
20. Po právním posouzení výše popsaného jednání soud uzavírá, že obžalovaný jím naplnil znaky skutkových podstat dvou přečinů uvedených v obžalobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Cášková.

21. Prvním z nich je přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, neboť se dopustil na místě veřejnosti přístupném výtržností tím, že napadl jiného. K naplnění znaků skutkové podstaty tohoto trestného činu soud uvádí, že veřejná ulice před bytovým domem je zcela nepochybně místo veřejnosti přístupné, již jen z toho důvodu, že na místě samém dochází k fluktuaci osob v předmětném domě žijících, nadto se zde mohou pohybovat a pohybují i další osoby, které zpravidla toliko procházejí. K samotné povaze útoku jako výtržnosti, tedy jednání, které závažným způsobem (hrubě) narušuje veřejný klid a pořádek a je pro ně typický zjevně neuctivý a neukázněný postoj pachatele k zásadám občanského soužití (k tomu srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze 7. 12. 1989 sp. zn. 6 Tz 37/89), soud dodává, že již v příkladném výčtu § 358 trestního zákoníku je napadení jiného uvedeno jako jeden z možných způsobů naplnění tohoto znaku skutkové podstaty. Napadení jiného lze pak definovat jako jakýkoli fyzický útok proti tělesné bezpečnosti osoby (viz Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, s. 3323). Jakkoli soud připouští, že skutkové okolnosti útoku a fakt, že prostor před vchodem bytového domu v poledne není místem, kde by se pohybovalo velké množství osob, nelze připustit, aby tento svou povahou velmi závažný útok na poškozeného byl akceptován jako přípustné jednání, resp. jednání, které není hrubým porušením společenských vztahů toliko s poukazem, že se stal v místě a v době, kdy projev chování vyznačující se zjevnou neúctou pachatele k druhým osobám, jejich tělesné integritě a v neposlední řadě také k elementárním pravidlům mezilidských vztahů, nemohl zasáhnout příliš velkou skupinu lidí. Takové jednání není a nikdy nemůže být akceptováno jako přípustný prostředek vybíjení si frustrace či vzteku, či řešení konfliktů, bez ohledu na to, kdy se udál, či na příčinu konfliktů, sousedských neshod a četnost předešlých sporů.
22. Závěrem k tomu dlužno dodat, že obžalovaný jednal ve formě úmyslu nepřímého, jeho cílem nebylo narušení zájmu chráněného zákonem, avšak s jeho porušením musel být srozuměn. Zjednodušeně řečeno - takto hrubé chování je totiž nepřípustné jen svou povahou, a proto pachatel si musí být vědom (právě již z povahy tohoto jednání) jeho trestněprávních následků.
23. Druhým z přečinů, kterého se obžalovaný dopustil, je přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, 2 písm. e) trestního zákoníku, když jinému úmyslně ublížil na zdraví, a takový čin spáchal na jiném pro jeho příslušnost k etnické skupině.
24. K naplnění znaků skutkové podstaty tohoto přečinu soud uvádí, že je nepochybné, že podvrtnutí krční páteře jako porucha zdraví naplňuje bezesbytku definiční znaky ublížení na zdraví ve smyslu § 122 odst. 1 trestního zákoníku, když je porušením normálních tělesných funkcí, které znesnadňuje po dobu nikoli jen krátkou obvyklý způsob života a které vyžaduje lékařské ošetření. Tento závěr vyplývá zejména ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, ostatně i z lékařských zpráv, neboť poškozený nejenže musel vyhledat lékařské ošetření, ale navíc byl omezen v běžném životě dodržováním léčebných opatření (musel nosit fixační límec, zranění běžně způsobuje bolesti hlavy a krku) a bolestivostí zranění. Další zranění (oděrka na čele či zhmoždění levého ramene) svou závažností nedosahují výše popsané definice ublížení na zdraví.
25. Skutečnost, že obžalovaný napadl poškozeného pro jeho příslušnost k etnické skupině je rovněž nepochybná, i když ji obhajoba zpochybňuje. K jinému závěru ani s ohledem na obsah výhrůžek nelze dospět, obžalovaný poškozeného častoval vulgarismy zřetelně se vztahujícími k jeho příslušnosti k romskému etniku. Ostatně neschopnost vyrovnat se s tím, že v bytovém domě žije s Romy, je zřejmá z více jeho poznámek a rovněž také z jeho chování po činu, jak je popisováno bratry poškozeného. Důvod uváděný obžalovaným jako příčina sporu je nepochybně zástupný, v opačném případě by se „spor“ nevyvíjel od počátku takto násilně. Měl-li by obžalovaný v úmyslu toliko zamezit chování poškozeného spočívajícím v ponechání stojícího vozidla se zapnutým motorem, jistě by poškozeného fyzicky za užití vulgárních urážek týkajících se barvy jeho pleti nejprve nenapadl. Nicméně sám obžalovaný udává nejprve jakýsi preventivní útok, protože poškozený nechtěl zastavit, následně pak popisuje, že se bránil, když se na něj „arogantně

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Čásková.

rozeběhl“. Sám obžalovaný navíc připouští rasově motivované urážky, byť zdůrazňuje, že k tomu došlo až po útoku, avšak již jen z obsahu výhrůžek je zřejmé, že obžalovaný se jen obtížně vyrovnával s tím, že s ním v bytovce bydlela rodina romské národnosti. Nyní projednávaný skutek jen stěží může být vyústěním sousedských schválností, týkala-li se většina urážek právě barvy pleti poškozeného. Navíc nelze nezmínit, že dle výpovědi svědků obžalovaný slovně útočil prakticky totožnými prohlášeními i na bratry poškozeného a následně je pak častoval posunky napodobujícími opici.

26. I tento přečin je přečinem úmyslným a obžalovaný jej spáchal ve formě úmyslu přímého dle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. On sám ostatně připouští, že se s poškozeným popral a soud je přesvědčen, že se i poprat chtěl. Stejný závěr pak lze učinit i ve vztahu k urážkám, jimiž poškozeného častoval, nelze totiž opominout fakt, že s ohledem na charakter urážek nebylo jejich cílem nic jiného, než prostě urazit poškozeného z důvodu jeho příslušnosti k romskému etniku.
27. O druhu a výměře trestu soud rozhodoval podle zásad uvedených v ustanovení § 39 trestního zákoníku a posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku a dospěl k následujícímu závěru.
28. Obžalovanému polehčuje jeho dosavadní trestní bezúhonnost, neboť nebyl dosud projednáván pro žádný trestný čin a nebyl postihován ani pro přestupky. Jeho dosavadní život tak svědčí spíše o tom, že nyní projednávaná trestná činnost byla ojedinělým excesem z jeho dosud řádného života. Jako polehčující okolnost soud však neshledal částečné doznání obžalovaného, neboť ten v průběhu celého trestního řízení neprojevil žádnou sebereflexi. Ba naopak svým postojem ke spáchanému jednání spíše vyjadřuje pohrdání zájmy chráněnými trestním zákonem, upozorňuje na křivdy a bezpráví, které se mu měly udát ze strany poškozeného a jeho rodiny, ale ani v nejmenším nepřipouští, že jeho reakce byla zcela neadekvátní, odsouzeníhodná a nepřipustná. Právě postoj obžalovaného k projednávanému skutku tak spíše zvyšuje společenskou škodlivost jeho jednání.
29. Přihlédne-li soud k tomu, že trest ukládá za dva přečiny, přičemž trestní sazba pro přísnější z nich je stanovena v rozmezí jednoho roku až pěti let, tedy již za poměrně závažné jednání, je zřejmé, že ačkoli soud neuvažuje o jiném než výchovném trestu, nelze z palety možných trestů uložit jiný nežli ten nejpřísnější. Ve výměře trestu se však odrazila nejen skutečnost, že pro obžalovaného jde o první závažnější porušení právních předpisů, ale také jeho postoj k trestné činnosti a neschopnost přijmout za ni plnou odpovědnost. Proto soud uložil trest odnětí svobody ve výměře čtrnácti měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu. Jakkoli se v optice použité trestní sazby může zdát, že se jedná o mírný trest, vzhledem k absolutní délce uloženého trestu a rovněž také délce zkušební doby, která již byla stanovena v polovině zákonného rozpětí, je tento trest zcela adekvátní, aby postihl výše popsané závadové jednání obžalovaného. Současně také nutno doplnit, že s ohledem na podstatu trestné činnosti je stěžejním prvkem nápravy obžalovaného právě zdržení se jakéhokoli závadového jednání, neboť jen tak prokáže, že uložený výchovný trest mu byl dostatečně důrazným varováním pro budoucnost.
30. K trestnímu řízení se včas se svým nárokem na náhradu škody připojil poškozený [redacted] ve výši 5 200 Kč. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu, odsuzuje-li soud obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu nebo kterým se na úkor poškozeného bezdůvodně obohatil, uloží mu v rozsudku, aby poškozenému nahradil majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu v penězích nebo aby vydal bezdůvodné obohacení, jestliže byl nárok včas uplatněn (§ 43 odst. 3 trestního řádu), nestanoví-li tento zákon jinak; nebrání-li tomu zákonná překážka, soud uloží obžalovanému vždy povinnost k náhradě škody nebo k vydání bezdůvodného obohacení, jestliže je výše škody nebo rozsah bezdůvodného obohacení součástí popisu skutku uvedeného ve výroku rozsudku, jímž se obžalovaný uznává vinným, a škoda v této výši nebyla dosud uhrazena nebo bezdůvodné obohacení nebylo dosud v tomto rozsahu vydáno.
31. Jakkoli soud nepochybuje, že nyní projednávaným skutkem došlo nejen ke zranění poškozeného, ale i k rozbití jeho brýlí a současně také k poškození jeho mobilního telefonu, nelze rozhodnout o

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Cášková.

náhradě škody, neboť poškozený výši způsobené škody nedoložil, a to přestože na to byl upozorněn při prvním hlavním líčení. Je sice pravdou, že z okolností skutkového děje je zřejmé, že ke vzniku škody došlo, stejně tak je nepochybná příčinná souvislost mezi vznikem škody a jednáním obžalovaného. Problémem je však výše způsobené škody, neboť ta žádným z důkazů provedených v hlavním líčení nebyla doložena a právě to je ten důvod, proč o ní soud nemohl rozhodnout a poškozenému uplatněný nárok přiznat. Proto byl poškozený odkázán s uplatněným a nepřiznaným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do osmi dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve **třech** vyhotoveních.

Tábor 25. dubna 2019

Mgr. Helena Mörtlová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Cášková.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 18.07.2019. Připojení doložky provedla Petra Čabáková dne 06.09.2019.